

Arrest

nr. 291778 van 12 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind en X, heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering van 3 juli 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout op 03/07/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: S.S.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

+ haar minderjarige zoon: M., S.R. °X, nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

Volgens het administratief dossier kwam betrokkene op 28/10/2018 via Nederland, waarvoor zij een geldig visum kort verblijf had verkregen, de Schengenzone binnen. Zij verklaarde later op 01/02/2019 België binnengekomen te zijn en sindsdien hier te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inwoont bij de grootmoeder van haar zoon, zijnde mevrouw R. A. (°X, nationaliteit: Nederland) en de heer H. A. (°X, nationaliteit Suriname), die beiden legaal in het Rijk verblijven. Dit feit op zich geeft betrokkene niet automatisch een recht op verblijf in het Rijk. De zoon van mevrouw R. A., de heer A., F. J. die de biologische vader zou zijn van S. R., zou in Nederland verblijven. Hij zou gevraagd hebben aan betrokkene om eveneens in Nederland te komen wonen zodat zijn zoon dicht bij hem zou zijn, maar betrokkene wenste in België te blijven. De heer F. A. zou regelmatig geld overmaken aan betrokkene om bij te dragen aan de kosten voor S. R.. Betrokkene trachtte de geboorteakte van haar zoon S. R. te laten aanpassen en de heer A., F. J. erop als erkenner te laten vermelden, maar dit werd door een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout geweigerd dd 19/05/2022

Betrokkene diende op 07/11/2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Op 22/03/2021 weigerde het CGVS betrokkene internationale en subsidiaire bescherming en betrokkene werd hiervan op 29/03/2021 via aangetekend schrijven in kennis gesteld. Betrokkene diende tegen deze weigering geen beroep in. Betrokkene heeft vervolgens geen gevolg gegeven aan het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) van 24/09/2021 waarvan zij op 04/10/2021 via aangetekend schrijven in kennis gesteld werd.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene nog 2 andere kinderen, namelijk J. J. (°X) en M. M. (°X), heeft die in Suriname verblijven.

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijk

een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of specificeert niet hoe een gedwongen terugkeer een verstorend effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen.

De betrokkene was op de hoogte van het precaire karakter van haar verblijf op het grondgebied gezien het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis gegeven werd. Er dient op gewezen te worden dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst, waar het verblijfsrecht heeft, een stabielere omgeving zou bieden die gunstiger is voor de ontwikkeling van het kind.

Bovendien is het in het belang van het kind om niet van zijn ouders te worden gescheiden. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Zoals verklaard werd door betrokkene in haar gesprek met de ICAM-caches van de DVZ op 13/04/2023, komt de vader niet tussen in de opvoeding en zou zijn rol zich beperken tot het gedeeltelijk financieel ondersteunen van betrokkene. Het is dus in het belang van het kind dat het bij zijn moeder blijft.

Betreffende de scholing van haar zoon, deze gaat naar de crèche en is nog niet schoolplichtig.

Naar de toekomst kijkend, zouden we kunnen toevoegen dat het betrokkene is die de belangen van haar zoon schaadt door zich te nestelen in illegaal verblijf, waardoor zij aan haar zoon een stabiele leefomgeving met de bijbehorende kansen ontzegt. Het is eveneens daarom van belang dat betrokkene, die – zoals uit het administratieve dossier blijkt – aan de ICAMcoaches van de DVZ geen medewerking verleende aangaande vrijwillige terugkeer en ervoor koos om zich hier verder in illegaal verblijf te nestelen, teruggebracht wordt naar waar zij zich met haar zoon in een legale situatie bevindt. Indien gewenst kan zij vandaaruit de geijkte procedures volgen om op legale wijze te reizen en eventueel zelfs – indien toegelaten – zich te vestigen. Deze verwijdering houdt geen onoverkomelijke breuk met haar in het Rijk legaal verblijvende familieleden en kennissen in, daar zij via de moderne communicatiemiddelen met mekaar in contact kunnen blijven. Eveneens kan zij indien gewenst door hen bezocht worden.

Verder dient opgemerkt te worden dat de ‘gewone’ sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan artikel 8 EVRM worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §43).

Betrokkene toont verder niet aan dat zij en haar zoon om medische redenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, om daar een gezinsleven op te bouwen of om indien gewenst vandaaruit op legale manier de Schengenzone binnen te komen en er te blijven. Artikel 3 EVRM waarborgt immers niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Het bovenstaande in acht genomen, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen, noch worden de rechten van het kind geschonden. In het land van herkomst kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01/02/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat zij slechts op 07/11/2019 haar verblijf op de wettelijk voorziene manier – via een verzoek tot internationale bescherming – heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 10/03/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Na een tweede uitnodiging, werd betrokkene op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/09/2021 dat haar betekend werd op 04/10/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01/02/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat zij slechts op 07/11/2019 haar verblijf op de wettelijk voorziene manier – via een verzoek tot internationale bescherming – heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 10/03/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Na een tweede uitnodiging, werd betrokkene op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/09/2021 dat haar betekend werd op 04/10/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene geeft aan de politie van PZ Regio Turnhout geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij en haar minderjarige zoon aan een ziekte zouden lijden die hen zouden belemmeren terug te keren naar het land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet dus worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is. De exceptie die de verwerende partij ter zake in haar nota heeft geformuleerd moet dus worden aangenomen.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoekster bevindt zich samen met haar kind in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. In casu is de uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, aangetoond.

3.2. Betreffende het ernstig middel

3.2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster betoogt dienaangaande dat de verwerende partij weliswaar stelt dat het niet in het belang van het kind is om in een staat te verblijven waar hij of zij geen verblijfsrecht heeft, maar dat deze stelling opgaat in elke zaak waar een kind zich in illegaal of precair verblijf bevindt en dat daarmee niet is voldaan aan de verplichting om een individueel onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van het gezin. Zij wijst op de ontwikkelingsstoornissen van het kind waarvoor het extra omkadering en zorgen nodig heeft en krijgt, en wijst erop dat er een onderzoek gestart is bij het centrum voor Ontwikkelingsstoornissen, waarbij de tussentijdse evaluatie

duidelijk preliminair de diagnose autisme spectrumstoornis weerhoudt. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een aantal stukken om haar standpunt te staven.

3.2.2. De verwerende partij betoogt in haar nota dat verzoekster de specifieke ontwikkelingsproblematiek van haar kind voor het eerst opwerpt in het inleidend verzoekschrift, terwijl zij, toen zij werd gehoord, weigerde informatie te geven, zodat het geheel aan haarzelf te wijten is dat met deze informatie geen rekening is gehouden en de verwerende partij hier onmogelijk over kon motiveren in de bestreden beslissing. Verzoekster kan dan ook geen aanvullende stukken neerleggen, nu de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing beschikte, zo stelt de verwerende partij nog.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60). Het spreekt voor zich dat bij de belangenafweging terzake het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd, hetgeen impliceert dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden en dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij erop wijst dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord, en dat zij naar aanleiding van dit gehoor ervoor heeft geopteerd niet op de vragen te antwoorden. Echter, deze vaststelling impliceert niet, zoals de verwerende partij ten onrechte stelt, dat de specifieke ontwikkelingsproblematiek van het kind van verzoekster pas voor het eerst in het verzoekschrift wordt opgeworpen. Immers, in de bestreden

beslissing wordt verwezen naar verzoeksters gesprek met de ICAM-coach op 13 april 2023. Uit de weergave van dit gesprek, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt het volgende:

“Ze heeft steeds vermoedens gehad dat haar kind autisme had. Tijdens het opgroeien zou haar kind nooit hebben gesproken en heeft hij ook niet willen leren spreken. Na haar bevindingen heeft ze een aantal organisaties gecontacteerd die haar hiermee konden helpen. Kind en Gezin en Keerpunt deden een onderzoek naar de gezondheid van haar kind. Bij Kind en Gezin kreeg mevrouw te horen ze haar kind aan het verwaarlozen was en dat dit de reden was van de taalachterstand bij haar kind. Na deze opmerking ging ze dan naar het Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen (COS Antwerpen UZA) waar ze vaststelden dat haar kind symptomen vertoonde van autisme. De kinderarts zou hebben bevestigd dat haar kind 80 % autisme heeft. In het centrum loopt er nog een onderzoek dat nog tien maanden zal duren.”

Uit de stukken die verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt -waarmee zij dus niet meer doet dan haar eerdere verklaringen kracht bijzetten- blijkt dat er inderdaad omwille van de bezorgdheden over de ontwikkeling van het kind een heel hulpverleningsnetwerk is opgezet rondom het kind van verzoekster en verzoekster zelf, dat het kind al is gezien door de kinderneuroloog, dat er een vermoeden is van ASS, dat hiervoor een volledige screening is gepland maar dat er een wachtlijst van 10 maanden is, en dat het kind ook op de wachtlijst staat van een revalidatiecentrum. Verder is er de niet betwiste vaststelling dat verzoekster en het kind inwonen bij de grootmoeder en oom van het kind. Met haar stelling dat een terugkeer naar het land van herkomst een stabielere omgeving zou bieden die gunstiger is voor de ontwikkeling van het kind om de enkele reden dat het kind aldaar legaal zou kunnen verblijven samen met zijn moeder (zelfs al is het maar tijdelijk ingeval vanuit het land van herkomst de geijkte procedures worden gevolgd om op legale wijze te reizen en eventueel zelfs – indien toegelaten – zich te vestigen) lijkt de verwerende partij inderdaad geen rekening te houden met de specifieke problematiek van het minderjarige kind van verzoekster. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve op het eerste gezicht aannemelijk.

3.2.4. Het middel is in de besproken mate ernstig. Het verweer in de nota is niet van aard om aan het voorgaande afbreuk te doen.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3.1. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. Verzoekster wijst op de ontwikkelingsproblematiek van haar zoon, waarvoor het gezin begeleiding krijgt vanwege de verschillende diensten en stelt dat die dreigt weg te vallen wanneer zij het grondgebied moeten verlaten.

Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van het hoger belang van het kind zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, nu blijkt dat ter zake geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat het kind door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet daaraan geen afbreuk, nu zij in wezen ten onrechte herhaalt dat deze gegevens niet gekend waren van het bestuur.

3.3.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 3 juli 2023 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

A. WIJNANTS